

Lottie dúfala, že keď bude chodiť do školy v Rosewood Hall, jej život sa dramaticky zmení. Ani v najdivokejších snoch si však nepredstavovala, že len pár dní po začiatku školského roka bude sedieť v súkromnom lietadle s nepokojnou princeznou z Maradovy a jej smrtiacim strojom v tele dospievajúceho chlapca. A rozhodne sa jej to nesnívalo, o tom sa uistila.

„Jamieho sa nemusíš báť.“ Ellie sa snažila zabaviť riešením hádanky, ktorú jej dala Binah, ale evidentne nemala šťastie. „Je fakt neškodný.“

Lottie jej to akosi neverila. Bez ohľadu na to, čo Ellie povedala, nedokázala mu dôverovať. Nepáčilo sa jej, že nevedela zistiť, čo si myslí. Sedel na opačnom konci lietadla, zjavne pohrúžený do čítania. Lottie však veľmi dobre vedela, že nenápadne pozoruje celý priestor.

„Si si istá? Ako vieš, že sa z neho nestal naničhodník a neinformoval niekoho v škole, že prichádzaš do Rosewoodu?“ Nad touto otázkou Lottie uvažovala počas celého letu. Bola presvedčená, že Jamie niečo skrýva, a to ju doháňalo do šialenstva. Keď si všimla, že sa pozerá ich smerom, okamžite stíchla. Potom pošepky dodala: „Má vari aj nadľudský sluch?“

Ellie na ňu zamrkala a vybuchla do smiechu. „Lottie, ty si na popukanie.“

Ellie s Jamiem jej neprezradili, prečo ju berú do Maradovy. El-lina neznesiteľne nejasná odpoveď znela: „Ak bude fungovať náš plán, tak čoskoro zistíš, prečo tam musíš byť... A ak nebude... no, na to radšej nemyslime.“ A presne to aj Lottie robila. Snažila sa na to nemyslieť.

Let trval päť hodín a lietadlo pristálo okolo siedmej večer britského času. Lottie dosiaľ letela len dva razy v živote, ale nikdy predtým ju rovno k pasovej kontrole nesprevádzala suita elegantne oblečených bodygardov so slnečnými okuliarmi na očiach. Toto boli tie kráľovské výhody.

Len čo sa ocitli vonku, Lottie sa roztriasla od príšernej zimy. Zem pokrýval srieň a vzduch bol priam mrazivý. Od chvíle, ako sa k nim pripojila ochranka, sa pohybovali v relatívnom tichu. Ellie si nervózne hrýzla spodnú peru a mimovoľne si prstom hladkala medailón, ktorý jej visel na krku. Jamie zostal ako vždy pokojný a nečitateľný.

Všetci nasadli do luxusného čierneho auta a Jamie im zdvorilo podržal dvere. Keď sa Lottie chystala nasledovať Ellie, chytil ju za pažu a zastavil ju.

Pozrel sa na ňu prenikavým pohľadom. „Keď prídeme do paláca, tvoje správanie musí byť dokonalé, rozumieš?“ Jeho hlas znel ako hlboké vrčanie a spôsobil, že sa Lottie zachvela, ale nakoniec predsa len prikývla. „A nie,“ sklonil sa k nej a ďalej jej šepkal do ucha, „nemám nadľudský sluch.“

Cesta prebehla v absolútnom tichu, a keď dorazili na panstvo, Lottie si uvedomila, že je také obrovské, že cez tónované sklá na aute nedovídi na jeho koniec. Aby sa dostali na príjazdovú cestu do paláca, hoci slová „príjazdová cesta“ skutočnosť žalosťne nevystihovali, museli prejsť dvoma pozlátеныmi bránami.

Nakoniec zastavili pred nádhernými dverami z bieleho duba. Zdobila ich zlatá vlčia hlava v životnej veľkosti a s vycerenými zubami,